

190/2

հոգրիկ անկրկնելիք

891. 99

42 - 89

4432
5-88

ՓՈՔՐ ԱՆԿԻՒՆՆԵՐ

معارف عمومیہ نظارت جلیلہ سنک ۱ ذی القعدہ ۱۳۱۳ و ۱ نیسان

۳۱۲ تاریخی و ۳۸ نومرولی رخصتنامہ سیلہ نشر اولتشد

مصارفی آمریقان میسیونر شرکتی طرفندن تسویہ اولتہرق طبع اولتشد

ԿՈՍՏԱՆԳՆՈՒՊՈԼԻՍ

ՏՊԱԳՐՈՒԹԻՒՆ Ա. Յ. ՊՕՅԱՋԵԱՆ

1896

891.99

90-89

91 99

89

ՎՈՒՔՐ ԱՆԿԻՒՆՆԵՐ

Աղաւնի որ խոհանոցի գործերուն օգնող էր, կը շփէր դանակները: Մէկը անհող դանակներով թողուցած էր որ դանակներէն մին ժանգոտի, սակայն Աղաւնի կը շփէր բոլոր ուժով, կը շփէր ու ցած ձայնով կ'երգէր փոքրիկ երգ մը. “Բոլոր աշխարհ խաւար է. անոր համար փայլիս, դուն՝ քու փոքր անկիւնիդ մէջ, և ես ալ՝ իմինիս:”

“Մինչև ետքը պիտի շփե՞ս այդ դանակները,” ըսաւ Մարիամ: Մարիամ խոհարարուէին էր:

“Որովհետեւ իմ անկիւնիս մէջ են,” ըսաւ Աղաւնի, զուարթութեամբ: “Դուն՝ քու փոքր անկիւնիդ մէջ՝, անանկ չե՞, և ես ալ՝ իմինիս:” կրցածիս չափ աղէկ պիտի ընեմ ամէն բան, ասկէ աւելի բան չեմ կրնար ընել:”

“Չարժեք այդչափ յոգնիլ” ըսաւ Մարիամ: “Գիտեմ որ մէկը պիտի չտեսնէ:”

“Յիսուս պիտի տեսնէ,” ըսաւ Աղաւնի, և նորէն երգեց, “Դուն՝ քու փոքր անկիւնիդ մէջ, և ես ալ իմինիս:”

1178
39

12003

“Ինծի կու գայ թէ այս խորովելու միսը իմ անկիւնիս մէջ է,” ըսաւ Մարիամ ինքն իրեն: “Եթէ այդ պզտիկը իր կրցածը ընել կ’ուզէ, կարծեմ ես ալ իմն ընելու եմ: Եթէ դանակները կրցածին չափ լաւ կ’ուզէ չփել, շատ հաւանական է որ խորովելու միսն ալ կրցածին չափ լաւ պիտի պատրաստէր.” և աղէկ մը խորովեց զայն:

“Մարիամ, միսը շատ լաւ խորոված էր այսօր,” ըսաւ Օր. Ազնիւ:

“Ատիկա բոլորովին Աղանիին կը պարտիմ,” ըսաւ Մարիամ գոհ, կարմիր երեսներով, և ետքը դանակներուն վրայով պատմեց:

Օր. Ազնիւ փոթ օձիկ կ’արդուկէր, յոգնած ու քրտնած էր: “Օր. Արուսեակը բան պիտի չըսէ՝ աղուոր մը ծալլուած ըլլան չըլլան, աճապարելով պիտի լմնցնեմ զանոնք,” ըսած էր, սակայն դանակներուն պատմութիւնը լսելէն ետեւ, բոլոր ճիգը թափեց գործը աղուոր ընելու: Օր. Արուսեակ տան տիկնոջ աղջիկն էր:

“Ինչ գեղեցիկ եղեր է հանդերձս,” ըսաւ Արուսեակ, և Ազնիւ, խնդալով պատասխանեց, “Աղանիի շնորհիւն է.” ետքը պատմեց դանակներուն վրայով:

“Ո՛չ,” ըսաւ Արուսեակ իր բարեկամին որ զինք կը ստիպէր, “իրաւ որ չեմ կրնար երթալ այս իրիկուն: Աղօթքի ժողովին պիտի երթամ, իմ անկիւնս հո՛ն է:”

“Քու անկիւնդ. կ’աղաչեմ կատակը մէկդի:” Յայնժամ Արուսեակ պատմեց դանակներուն վրայով:

“Էհ,” ըսաւ բարեկամը, “Եթէ հետո պիտի չերթաս, թերեւս ես քեզի հետ երթամ,” և երկուքը աղօթքի ժողովին գացին:

“Այս իրիկուն շատ անուշ ըրիք երգերը:” Ատիկա ըսաւ իրենց քարոզիչը մինչ տուն կ’երթային Արուսեակ և իր բարեկամը: “Վախճած էի որ ժողով պիտի չըլլայիք:”

“Մեր Աղանիին կը պարտիք ատիկա,” ըսաւ Արուսեակ, “Աղանի կը մտածէ որ պէտք է իր կրցածը ընէ իր ձեռքի գործին համար, մինչև անգամ եթէ լոկ դանակ մաքրել ըլլայ:” Ետքը դանակներուն պատմութիւնը ըրաւ քարոզիչին:

“Ինձ կ’երևայ թէ նորէն հոս մոնելու եմ,” ըսաւ քարոզիչը, խեղճուկ, պզտիկ տան մը առջև կենալով: “Երէկ ըսի թէ օգուտ չունի, սակայն հիմա՝ կրցածս պիտի ընեմ:” Այդ տան մէջ հիւանդ մարդ մը պառկած էր. նորէն և նորէն այցելած էր քարոզիչը անոր, սակայն իր խօսքերուն ականջ չէր կախած: “Այս գիշեր,” ըսաւ քարոզիչը հիւանդին, “քեզի եկած եմ փոքրիկ պատմութիւն մը ընելու:” Յետոյ անոր պատմեց Աղանիին վրայով, անոր դանակներուն վրայով, անոր փոքր անկիւնին վրայով և անոր իր կրցածը ընելու որոշմանը վրայով, ու հիւանդը աչքերէն արցունքները սրբեց և ըսաւ,

“Ես ալ ի՞նչ անկիւնս պիտի գտնեմ. պիտի ջանամ անոր համար փայլիլ” Եւ հիւանդը Աղանիին հայրն էր։ Յիսուս այդ օրը Աղանիին վրան նայելով ըսաւ, “Աղանին կրցածը ըրած է,” և օրհնութիւնը տուաւ։

“Ինծի կու գայ թէ պտըտել երթալու չեմ,” ըսաւ Արուսեակ, վարանելով։ “Մայրիկին հազուստը պիտի լմնցնեմ. կարծեմ կրնամ լմնցնել եթէ ուզեմ։”

“Ձաւակս, ինչո՞ւ հոս կար կը կարես,” ըսաւ իր մայրը, “կը կարծէի որ պտըտել դացեր ես։”

“Ձէ. այս հազուստը ինծի թուեցաւ թէ իմ անկիւնիս մէջ է, անանկ որ մտածեցի թէ լմնցնելու եմ։”

“Քու անկիւնիդ մէջ,” կրկնեց մայրը զարմանքով, և յետոյ Արուսեակ պատմեց դանակներուն վրայով։ Դրան զանգակը զարնուեցաւ, և մայրը մտածման մէջ՝ գնաց իր քարոզիչը ընդունելու։ “Կարծեմ աւելի՛ կրնամ տալ,” ըսաւ մայրը ինքնիրեն, մինչ կամաց կամաց կը հանէր տասը տոլարը (իբր 2 օսկի) որ առաքելութեանց համար վար դրած էր։ “Եթէ խոհանոցին մէջի այդ փոքրիկը կը ջանայ կրցածը ընել, ինչո՞ւ ես չջանամ իմ կրցածս ընելու։ Քսանըհինգի պիտի բարձրացնեմ այդ դումարը։”

Եւ Աղանիի պահապան հրեշտակը ըսաւ

ուրիշ հրեշտակի մը, “Աղանի այսօր Հնդկաստան գտնուող մեր սիրելիներուն համար քսանըհինգ տոլար տուաւ։”

“Քսանըհինգ տոլար,” ըսաւ միւս հրեշտակը։ “Իրաւ որ աղքատ կը կարծէի զինք։”

“Ի՛հ, այո, ինք ալ ատանկ կը կարծէ, սակայն գիտես որ իր երկնաւոր Հայրը չէ աղքատ։ Աղանի իր կրցածը ըրաւ և իր Հայրը ըրաւ անոր չկրցածը։”

Սակայն Աղանի բան մը չէր գիտեր այս բոլորին վրայով, և միւս առտու կը փայլեցընէր իր դանակները և կ’երգէր զուարթութեամբ։

Բոլոր աշխարհ խաւար է.

Անոր համար փայլիս,

Դուն՝ քու փոքր անկիւնիդ մէջ,

Եւ ես ալ՝ իմինիս։

19012

2013

